

„Vino, Isuse, în inima mea!”

Era în toamna anului 1859, așa ne împărtășește un bărbat credincios din tinerețea sa. Atunci am avut privilegiul pentru prima dată în viața mea, să văd minunata putere mântuitoare a harului lui Dumnezeu, în convertirea unui om.

Din tinerețe cunoșteam mulți creștini. Crescusem printre ei și părinții mei erau urmași loiali ai Domnului Isus, așa că aveam zi de zi ocazia să observ viața și discuțiile credincioșilor sinceri. Totuși, eu nu eram convertit. Auzisem multe despre convertirile altora și știam că dacă voiam să ajung vreodată în cer, trebuia să fiu eu însumi mântuit. Dar cum să ajung acolo, să primesc viață nouă din Dumnezeu, nu-mi era deloc limpede, în ciuda a tot ce auzisem despre aceasta.

În al doisprezecelea an al vieții mele am ajuns la cunoștința că eram un păcătos și aveam nevoie de un Mântuitor ca să pot să stau înaintea lui Dumnezeu. Am petrecut mulți ani într-un dezacord interior, în timp ce lumea, pe de o parte, și Hristos, pe de altă parte, căutau să-mi câștige inima.

În vremea aceasta, profesorul meu particular francez, care îmi predase timp de șase ani, s-a îmbolnăvit dintr-odată grav. Părea că nu se va mai însănătoși. Uneori i-am auzit pe părinții mei vorbind despre el și atunci fusese întotdeauna dorința lor fierbinte, ca el să fie mântuit. Dar părea că o piedică deosebită stătea în cale.

Bărbatul încă tânăr, deși educat în credința romano-catolică, era complet necredincios, ca mulți dintre compatrioții săi. Nu mergea niciodată la biserică. În loc de aceasta, el se complăcea în a-i batjocori pe preoți și „toată înșelăciunea popească”, așa cum se exprima el.

După îmbolnăvirea sa, părinții mei s-au rugat în mod deosebit de mult pentru el și se gândeau cum i-ar putea fi propovăduită Evanghelia. Firește că și-ar fi preluat ei înșiși sarcina de a i-o explica, numai să fi știut limba franceză. Apoi, niște cunoștințe ne-au transmis să se ducă totuși odată cineva dintre noi la monsieur J., că trage să moară. Acum era timpul. Tatăl meu mi-a cerut să-l vizitez pe bolnav și să-l întreb dacă i-ar fi binevenită vizita unui prieten apropiat casei noastre, care era un slujitor devotat al lui Hristos și care muncise mulți ani în Franța. Domnul D. stătea de curând din nou în orașul nostru și profesorul meu auzise numele său rostit repetat la noi. Sarcina părintească nu-mi ere în niciun caz convenabilă. Cum puteam să-i fiu de folos muribundului, deoarece nici eu însumi nu eram convertit? Dar eram totuși dispus să-l ascult pe tatăl meu. Aveam să-i duc lui monsieur J. câteva gustări așa cum îi plac unui bolnav. Poate că la aceasta găseam ocazia să vorbesc despre vizita lui D.

Ocazia căutată s-a arătat în realitate mai repede decât crezusem. Sărmanul bolnav era așa de nefericit, cum nu-l văzusem încă niciodată. De îndată ce m-a văzut, a strigat:

„Sunt într-o stare jalnică. Aș vrea să fiu mort. Numai de nu m-aș teme atât de moarte! Nu sunt nimic altceva, decât o povară pentru alții și chiar pentru mine însumi. Dacă aș fi ca acel bărbat tânăr, pe care l-am ascultat atunci!¹ În acest caz n-ar trebui să mă tem de moarte.”

Îmi era milă din inimă de bietul om și l-am consolată cât de bine am putut. I-am spus să prindă curaj și să privească situația ceva mai încrezător. Poate că se va mai însănătoși, în ciuda a toate.

„Și apoi”, am continuat eu, „bunul nostru prieten, domnul D., este din nou aici. Ați auzit uneori despre el. Vorbește fluent franțuzește. V-ar conveni dacă domnul D. v-ar vizita odată?”

¹ În urma unei invitații speciale mersese odată la o prelegere evanghelică, pe care o ținuse un bărbat tânăr pentru oamenii de seama sa în orașul nostru.

La această propunere, bolnavul nu numai că a consimțit cu toată amabilitatea naturală, care este recunoscută națiunii sale, ci a fost chiar vizibil recunoscător pentru aceasta.

De la patul bolnavului am mers imediat la domnul D., ca să-i prezint dorința profesorului meu și către ora patru a aceleași zile deja ne-am pornit la drum spre bietul bolnav.

Domnul D. a găsit imediat cuvântul potrivit. El s-a așezat lângă patul lui J. și s-a întreținut cu el în franceză fluentă despre patria sa și despre diferite locuri, care le erau bine cunoscute amândurora. Discuția avea pentru bolnav ceva înviorător. Era evident că domnul D. îi câștigase încrederea.

Dintr-odată, discuția a luat o întorsătură. Vechiul nostru prieten se pricepea să transforme dibaci lucruri generale în ceva personal. El a ajuns să vorbească despre starea muribundului înaintea lui Dumnezeu. Atunci era minunat să-l observi pe bolnav. Cam așa trebuie să se simtă un om care se înecă și căruia i s-a aruncat frânghia de salvare. El asculta ca și când de fiecare cuvânt pe care îl rostea D. ar depinde mântuirea sufletului său.

Din nefericire, nu pot să redau discuția așa cum mi-ar plăcea, dar părțile cele mai importante încă mi le amintesc. Când domnul D. a vorbit despre Hristos ca despre unicul Mântuitor al păcătoșilor, care a făcut totul bine pentru ei, bolnavul a strigat dintr-odată:

„Ah, numai de L-aș cunoaște, numai de L-aș avea!”

„El este cu dumneavoastră”, a răspuns domnul D. „El este aici și bate la ușa inimii dumneavoastră, dorind să intre. El spune: «Iată, Eu stau la ușa și bat; dacă va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine.»” [Apocalipsa 3.20.]

Abia spusese vizitatorul aceasta, că bolnavul s-a ridicat în patul său, și-a dezgolit pieptul și a strigat cu seriozitate adâncă:

„Îi deschid, Îi deschid! Vino, Isuse, în inima mea!”

După alte câteva cuvinte ne-am luat rămas-bun. Afară, domnul D. mi-a luat brațul și a spus:

„Știi, tu, F., eu cred că acest bărbat este convertit.”

Convertit!? Să fie J. convertit!? Și deci aceasta ar fi convertirea?

N-am răspuns. Dar în lăuntrul meu se agită gândurile. O convertire - această schimbare extraordinară, prin care un păcătos vinovat devine potrivit pentru gloria lui Dumnezeu -, cât de cu totul altfel mi-o imaginasem eu! Era ea posibilă într-un timp așa de scurt și într-un mod așa de simplu? Dacă el moare, va merge J. acum în cer și va fi cu Hristos? Era reglementată dintr-odată orice problemă între el și Dumnezeu, în timp ce eu, care, în orice caz m-am interesat considerabil mai mult de Hristos decât el, nu puteam să spun în niciun caz aceasta despre mine?

„Timpul o va dovedi”, mi-am spus eu.

Timpul a dovedit-o. Monsieur J. a mai trăit câteva săptămâni după această discuție serioasă cu domnul D. Schimbarea petrecută cu el era, pur și simplu, de nedescris. Cu uimire trebuia să mi-o spun mereu. Orice teamă de moarte dispăruse. Devenise liniștit de tot. Ori de câte ori l-am văzut de atunci, o pace fericită era pe trăsăturile sale. Știa că era mântuit, căci Hristos venise în inima sa. El Îi deschisese, Îl acceptase ca pe Cel care murise din cauza păcatelor sale și înviase pentru îndreptățirea sa. După plecarea lui, soția sa mi-a spus:

„Orice i-ar fi spus soțului meu acel domn pe care l-ați adus - în orice caz, cuvintele sale l-au făcut fericit și l-au făcut capabil să moară credincios.”

Să moară credincios? Nu, el a primit mai mult. Aceasta am știut-o deja pe-atunci destul de bine. După ce Îl câștigase pe *Hristos*, dorința sa arzătoare fusese să plece și să fie cu El, cu Cel care murise pentru el și care, în dragostea Sa, îl salvase din foc încă în ceasul al unsprezecelea, ca pe un tăciune.

„Ah”, mi-a spus el odată, când i-am adus la însărcinarea mamei mele câteva gustări, „nu mai vreau deloc aceste lucruri. Ele nu slujesc decât la a mă reține mai mult timp aici jos, iar eu doresc totuși așa de mult să merg la Isus.”

Dar așteptarea sa n-a mai fost pusă la o încercare prea lungă. Cum am spus deja, au fost doar câteva săptămâni pe care a trebuit să le sufere. El a adormit, în cele din urmă, fericit și plin de pace, liniștit, în Mântuitorul său.

Această minunată trăire a transformării unei inimi omenеști, pe care am putut s-o observ personal, n-a rămas fără binecuvântare pentru mine. Domnul a folosit-o ca să mă atragă și pe mine la Sine. Duhul lui Dumnezeu a lucrat în mine, așa că m-am convertit din inimă la El. Și până în ziua de azi am gustat tot mai mult și mai mult comoara dragostei sale.

Deoarece sper că prin relatarea de mai sus am trezit puțin interesul tău, vreau să-ți adresez câteva întrebări, dragă cititorule. Vreau să întreb: Nu cumva Mântuitorul dorind să între, a bătut deja și la ușa inimii tale? Nu cumva a bătut deja de multe ori și a așteptat, dacă Îi vei deschide? Sau n-ai auzit încă niciodată propovăduindu-se Evanghelia? Sau n-au existat încă niciodată evenimente serioase în viața ta, care să fi vorbit conștiinței tale, avertizând? Te rog, lasă odată anul care a trecut să treacă prin fața ochiului minții! Asemenea ore de popas interior sunt prețioase. Caută să readuci în memorie ocaziile prin care Dumnezeu ți-a vorbit și în anul acesta de îndurare. Dar dacă într-adevăr nu vei putea să-ți amintești niciun caz, o, atunci te rog serios, citește aceste rânduri care îți vorbesc!

Poate că anul acesta este ultimul în care harul lui Dumnezeu îți stă la dispoziție. Nu spune: Sunt încă atât de tânăr! Acel francez era și el încă tânăr și tot a trebuit să moară. Viața noastră stă în mâna lui Dumnezeu, nu în a noastră. Harul, care te-a așteptat până astăzi, așteaptă numai atât cât îi place lui, *nu cât îți place ție*. De aceea, nu conta pe un timp ulterior, mai convenabil. Timpul potrivit este astăzi, nu mai târziu. Crede-mă, este fatal să respingi dragostea Mântuitorului care bate. Acel alt glas interior, care vrea să te ademenească să savurezi întâi viața și să te convertești abia apoi, este de la diavol, mincinosul de la început. Cuvântul lui *Dumnezeu* spune: „*Astăzi*, dacă veți auzi glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” și: „Iată, *acum* este timpul potrivit; iată, *acum* este ziua mântuirii” (Evrei 4.7; 2 Corinteni 6.2).

Bătaia dragostei la inima păcătosului se va opri odată. O altă bătaie va pași atunci în locul ei, iar aceasta este bătaia disperată a acelor multe bătaii care odată, cerând să intre, se vor apropia de ușa închisă de Domnul. Despre așa ceva vorbește Domnul Isus în Luca 13.25 și așa mai departe, când spune: „Îndată ce Stăpânul casei Se va ridica și va închide ușa, și veți începe să stați afară și să bateți la ușă, spunând: «Doamne, deschide-ne», și El, răspunzând, vă va spune: «*Nu vă știu de unde sunteți*», atunci veți începe să spuneți: «Am mâncat înaintea Ta și am băut și pe străzile noastre ne-ai învățat». Și El va zice: «Vă spun: nu vă cunosc de unde sunteți; depărtați-vă de la Mine, voi toți lucrătorii nedreptății». Acolo va fi plânsul și scrâșnirea dinților, când veți vedea pe Avraam și pe Isaac și pe Iacov și pe toți profeții în Împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi aruncați afară.”

În cazul celor care doreau să intre, din Luca 13, firește că este vorba despre o clasă de oameni cu totul deosebită, și anume, despre iudei, pentru că ei spun „stăpânului casei”: «Am mâncat înaintea Ta și am băut și pe străzile noastre ne-ai învățat». Domnul îi amintește explicit și pe: Avraam, Isaac și Iacov și pe profeți, ca pe unii care sunt în Împărăție, în timp ce ei trebuie să

stea afară ca respinși. Dar principiul este același. Acești oameni au neglijat să intre prin *poarta strâmtă*. Ei n-au călcat pe singura cale a unei convertiri adevărate, interioare; și astfel trebuie acum să privească, scrâșnind din dinți, cum nenumărați păgâni împart gloria Împărăției cu părinții lor, purtătorii făgăduinței. În timp ce ei, fiii Împărăției, sunt excluși de la privilegiile sale.

Despre o altă clasă de oameni, care cer să intre, ne relatează cunoscuta pildă a celor zece fecioare. Cele cinci fecioare chibzuite, care aveau untdelemn pentru candelile lor, au putut să intre cu mirele la nuntă; dar pe cele cinci nechibzuite le găsim stând în fața ușii închise, unde cereau zadarnic să intre. «Adevărat vă spun, nu vă cunosc» este singurul cuvânt care le răsună din interior. Nici urmă de invitație! Este pentru totdeauna prea târziu. Cine s-a mulțumit cu o mărturisire exterioară, în loc să se convertească cu adevărat la Domnul și să creadă *cu inima*, cu alte cuvinte, cine *nu L-a primit pe Isus în inima sa*, ca acel francez, acela trebuie să stea afară când ușa va fi închisă o dată pentru totdeauna.

Încă ceva. Nu numai că vine timpul când glasul Mântuitorului păcătoșilor, care bate, este amuțit și când cete mari vor cere zadarnic să intre. Citim chiar: „Și de aceea Dumnezeu le trimite [adică celor care n-au acceptat dragostea pentru adevăr, ca să fie mântuiți] *o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna*, ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate” (2 Tesaloniceni 2.11,12). Aceasta merge și mai departe decât încetarea invitației. Aceasta înseamnă împietrire, cu care soarta îngrozitoare a celor împotriviți este pecetluită pentru totdeauna.

De aceea, cititorule, fii foarte atent la glasul Celui care îți vorbește și ție: „Fiule, dă-mi inima ta!” Fă să fie ceva serios pentru tine problema mântuirii tale eterne! Luptă-te să intri prin *poarta cea strâmtă*! Numai ea duce la viață.

Titlul original: „Komm, Jesus, in mein Herz!”
din *Samenkörner (Neue Folge 29) 1935*, pag. 322-331.